

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/205/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2614207107
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2614207107.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členov senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Martina Holiča v právnej veci žalobkyne: Romantické chalupy, s.r.o., Nejedlého 67, 841 02 Bratislava, IČO: 36 803 936, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Mgr. Miroslav Rybánsky, s.r.o., Kresánkova 3580/7A, 841 05 Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 50 150 278, proti žalovanému: W. S., nar. XX. O. XXXX, trvalo bytom S., o 2.500 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica z 24. februára 2015 č. k. 11C/23/2015-47 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.500 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 2.500 eur od 13.6.2014 do zaplataenia a trovy konania v sume 150 eur a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia v sume 686,13 eur a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a to právnenmu zástupcovi žalobkyne. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 262 ods. 1 a 2, § 642, § 643, § 644, § 647 ods. 1 a 2, § 650, § 651 Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 49, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 5, § 53c, § 54 ods. 1 až 3 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne dôvodil, že mal bez pochybností preukázané, že medzi žalobkyňou (ako realitnou kanceláriou) a žalovaným (ako záujemcom) prišlo 30.7.2013 k platnému uzatvoreniu Zmluvy o sprostredkovaní (ďalej aj „zmluva“) podľa § 642 a nasl. Obch. z., pričom v zmysle § 262 Obch. z. si účastníci zároveň dohodli, že ich záväzkový vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom. Predmetom zmluvy bolo sprostredkovanie predaja nehnuteľností vo vlastníctve žalovaného (rodinného domu s.č. XXX, postaveného na pozemku parc. č. 134 ako aj pozemku parc. reg. C č. 134 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 485 m², zapísaných na LV č. XXX pre obec a k. ú. S., ďalej aj „nehuteľnosti“). Túto zmluvu však zároveň posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 ods. 1 a nasl. O.z., pretože žalobkyňa tu vystupovala ako dodávateľ (§ 52 ods.3 O.z.) a žalovaný tu vystupoval ako spotrebiteľ (§ 52 ods.4 O.z.), čiže tento právny vzťah spadá pod ochranu predpisov o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa tvrdila, že na základe uvedenej Zmluvy si začala plniť svoje povinnosti a prostredníctvom ňou povereného realitného agenta začala aktívne vyhľadávať pre žalovaného tretie osoby, ktoré by mali o nehnuteľnosti záujem. Koncom januára 2014 sa žalobkyni ozval klient, ktorý mal záujem o tieto nehnuteľnosti, avšak žalobkyňa zistila, že nehnuteľnosti už nie sú vo vlastníctve žalovaného, tento ich previedol na spoločnosť ARIOS - personálne služby, s.r.o. Bratislava (ďalej len „Arios“). Žalovaný však žalobkyňu písomne (e-mail z 1.2.2014) ubezpečil, že tento

prevod zrealizoval iba formálne z osobných dôvodov a zároveň ubezpečil žalobkyňu, že má naďalej záujem na sprostredkovaní predaja nehnuteľností prostredníctvom jej realitnej kancelárie, pričom všetky podmienky sprostredkovania vrátane dohodnutej provízie sa nemenia a zostávajú zachované. E-mailom z 25.2.2014 žalovaný opätovne ubezpečil žalobkyňu, že má záujem na sprostredkovaní predaja nehnuteľností. Začiatkom marca 2014 žalobkyňa získala záujemkyňu o kúpu nehnuteľností, a to p. M. Z., o ktorej skutočnosti následne informovala ako žalovaného, tak aj vtedajšieho vlastníka nehnuteľností spoločnosť Arios. Napokon e-mailom z 3.3.2014 sám žalovaný navrhol žalobkyni výšku provízie, ktorú je ochotný žalobkyni zaplatiť ak dôjde k realizácii predaja a kúpy nehnuteľností, a to vo výške 2.500 eur a poslal žalobkyni garanciu jej zaplatenia, a to vyhlásenie zo 4.3.2014, ktoré napokon aj vlastnoručne podpísal. V tomto vyhlásení sa okrem iného zaviazal zaplatiť žalobkyni províziu v sume 2.500 eur do 7 dní po pripísaní predajnej ceny na účet spoločnosti Arios, túto povinnosť však napokon žalovaný dobrovoľne nesplnil. Žalovaný potvrdil, že osobne a dobrovoľne podpísal vyhlásenie o zaplatení provízie zo 4.3.2014, avšak v tomto čase už nebol vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom zmluvy, týmto bola už firma Arios. Nepamätal si, či mu spoločnosť Arios vyplatila kúpnu cenu hneď pri podpise zmluvy s ňou a ani v akej výške, uviedol, že asi dostal od spoločnosti Arios len zálohu s tým, že zvyšok kúpnej ceny mu vyplatili, až keď predali sporné nehnuteľnosti p. Z.. Týmto potvrdil, že nehnuteľnosti si zakúpila p. L. Z., ktorú zabezpečila žalobkyňa. Tiež potvrdil, že napriek skutočnosti, že dom medzitým odpredal spoločnosti Arios, stále aj on sám hľadal ďalšieho záujemcu o kúpu sporných nehnuteľností (čím potvrdil, že nehnuteľnosti previedol na spoločnosť Arios len formálne v snahe získať obecný byt), pretože podľa zmluvy, ktorú mal uzatvorenú so žalobkyňou, mohol i sám vyvíjať úsilie k odpredaju sporných nehnuteľností. Na obecný byt nemal nárok, podľa všeobecne záväzného nariadenia obce (ďalej len „VZN“) práve z dôvodu, že bol vlastníkom sporných nehnuteľností. Napokon podal cez prokurátora protest voči tomuto VZN obce, ktorému bolo vyhovené. Potvrdil, že doposiaľ nezaplatil z titulu dohodnutej provízie žalobkyni nič. Ďalej tvrdil, že pri podpise Zmluvy bol v obrovskej tiesni (bol nezamestnaný, predtým dlhodobo PN bez finančných prostriedkov, pracovný pomer skončil zo zdravotných dôvodov, splácal hypotéku, na sporné nehnuteľnosti mal exekúciu) a zmluvu podpísal bez porady s právnikom, podľa jeho názoru došlo v predmetnej Zmluve k ukážkovému príkladu uplatnenia neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach, znaky tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa) ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo v rozpore s ratio legis, tak je tomu podľa jeho názoru aj v čl. IV, ods. 6 Zmluvy, kde bola dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 5 % zo sumy uvedenej v čl. 3 zmluvy, najmenej však 3.320 eur. Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že si je predovšetkým potrebné ujasniť, že predmetom žaloby je zaplatenie dojednanej provízie za poskytnuté služby (podľa čl. IV ods. 1.2 Zmluvy) a nie zaplatenie zmluvnej pokuty (podľa čl. IV ods. 6 resp. ods. 10 zmluvy), vzhľadom k čomu sa súd nezaoberal prijateľnosťou resp. neprijateľnosťou zmluvných podmienok uvedených v čl. IV ods. 6, na ktorý poukazoval žalovaný. Pokiaľ ide o ust. čl. IV ods. 1. a 2. zmluvy, od ktorých žalobkyňa odvodzuje svoj nárok, súd tieto posúdil z hľadiska § 53 a nasl. O.z. a dospel k záveru, že neobsahujú neprijateľnú podmienku. Podľa čl. IV bod 1 Zmluvy: „Sprostredkovateľovi vzniká nárok na províziu, ak je uzavretá zmluva, ktorá je predmetom sprostredkovania.“ Podľa čl. IV bod 2 zmluvy: „Zmluvné strany sa dohodli, že výška provízie pre sprostredkovateľa je rozdiel medzi požadovanou sumou záujemcu uvedenou v čl. III tejto zmluvy a sumou, ktorú dohodol sprostredkovateľ a bola zrealizovaná.“ V danom prípade súd nezistil, za akú kúpnu cenu boli napokon sporné nehnuteľnosti predané, pretože vykonaným dokazovaním, najmä výsluchom svedka Vacha bolo preukázané, že jej výška je vecou následnej dohody zmluvných strán. Za smerodajné v predmetnej veci považoval to, že medzi účastníkmi zmluvy napokon prišlo k písomnej dohode o výške provízie v sume 2.500 eur a to vo forme písomného vyhlásenia zo 4.3.2014 (v spise na čl. 17), v ktorom sa žalovaný zaviazal, že vyplatí žalobkyni sumu 2.500 eur do 7 dní po prijatí predajnej ceny v prospech predávajúceho za podmienky, že príde k predaju nehnuteľnosti záujemcovi, ktorého získala žalobkyňa (M. Z., nar. X.X.XXXX, bytom J. XX, XXX XX N.). Výška takto dojednanej provízie je nižšia ako výška provízie, ktorá by patrila žalobkyni podľa čl. IV bodu 2 Zmluvy. To, že k tejto dohode prišlo, nepoprel ani žalovaný, v konaní pred súdom však poukazoval na to, že takto dohodnutá výška provízie je neprimerane vysoká. Súd prvej inštancie dôvodil, že nestačí len konštatovanie, že výška provízie je neprimerane vysoká, ale tieto skutočnosti mal povinnosť žalovaný preukázať, čo sa nestalo. Samotné konštatovanie, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku nestačí, navyše v tejto súvislosti poukazoval na čl. IV ods. 6 Zmluvy, ktorý nie je predmetom tohto konania. Z e-mailovej komunikácie medzi žalovaným a svedkom F. S. (realitný agent žalobkyne) je zrejmé, že e-mailom z 1.2.2014 oznámil žalovaný tomuto svedkovi, že v súvislosti s riešením jeho žiadosti o pridelenie obecného bytu musel formálne previesť nehnuteľnosti na tretiu osobu,

pretože vlastníctvo nehnuteľností je prekážkou na pridelenie obecného bytu. V tejto súvislosti po dohode s novým vlastníkom nehnuteľností potvrdil svoj záujem o predaj nehnuteľností prostredníctvom realitnej kancelárie žalobkyne za podmienok dohodnutých predtým (t.j. že dohodnutá provízia za predaj, ako aj ostatné podmienky zostávajú zachované). Podobne v e-mail z 25.2.2014 zotrval na ďalšej spolupráci so žalobkyňou a napokon e-mailom z 3.3.2014 zaslal žalobkyni vyhlásenie, kde sa zaviazal vyplatiť žalobkyni dohodnutú províziu v sume 2.500 eur. Listom zo dňa 5.6.2013 zaslal žalovaný žalobkyni odpoveď, že nie je s ňou v žiadnom právnom vzťahu, ten skončil predajom jeho domu spoločnosti Arios. Napriek tejto skutočnosti je ochotný zaplatiť na jej účet sumu 1.000 eur ako ocenenie úsilia, ktoré dovtedy vynaložila pri získavaní klientov na kúpu nehnuteľností.

Súd prvej inštancie mal v danej veci bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobkyňa si splnila svoje povinnosti podľa Zmluvy (podľa čl. I Zmluvy), zabezpečila záujemcu o kúpu nehnuteľností, ktorým bola M. Z., pričom kúpa v jej prospech sa zrealizovala a žalobkyňa má preto právo na vyplatenie provízie a to bez ohľadu na to, že medzičasom žalovaný nehnuteľnosti (navyše len formálne) odpredal spoločnosti Arios. Napokon aj podľa samotnej zmluvy táto končí vypovedaním, ak sa zmluvné strany nedohodli inak alebo uzatvorením kúpnej zmluvy a vyplatením provízie. (čl. VI bod 1 písm. a, b Zmluvy). Skutočnosť, že žalovaný v čase predaja už nebol vlastníkom nehnuteľností nemá na existenciu tohto práva žalobkyne vplyv, navyše keď sa zohľadní skutočnosť, že žalobkyňa ho kontaktovala ihneď po tom, ako sa dozvedela, že žalovaný nehnuteľnosti previedol na spoločnosť Arios, pričom žalovaný ubezpečil, žalobkyňu, že sa jednalo len o formálny prevod a naďalej trval na tom, aby žalobkyňa vyvíjala úsilie a hľadala záujemcu o kúpu nehnuteľností. Žalovaný napokon potvrdil resp. nepoprel, že by nehnuteľnosti napokon kúpil záujemca M. Z., nar. XXXX, ktorého záujemcu zabezpečil žalobca, napokon táto skutočnosť vyplýva i z aktuálneho LV č. XXX pre obec a k. ú. S.. Žalovaný tiež tvrdil, že zmluvu podpísal v tiesni. Podľa § 49 O.z., účastník, ktorý uzavrel zmluvu v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, má právo od zmluvy odstúpiť. Toto právo však žalovaný do vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyužil a od zmluvy neodstúpil, preto sa súd jeho obranou v tomto smere ďalej nezaoberal. V konaní však bolo preukázané, že napriek „hlbokej tiesni“, v ktorej sa údajne v čase uzatvorenia zmluvy ocitol, sa v ostatných záležitostiach správal veľmi obozretne a sebavedome, o čom svedčí prinajmenšom fakt, že sa „zbavil“ nehnuteľností hneď po tom, ako sa dozvedel, že počas ich vlastníctva nemá právo na pridelenia obecného bytu podľa vtedy platného VZN obce. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie čo do zaplatenia istiny žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Pretože žalovaný nezaplatil dohodnutú províziu žalobkyni v lehote jej splatnosti, dostal sa do omeškania. Vklad vlastníckeho práva v prospech terajšej vlastníčky M. Z. bol vykonaný dňom 12.5.2014, čiže najneskôr v tento deň boli finančné prostriedky poukázané na účet predávajúceho. Žalovaný mal povinnosť podľa písomného vyhlásenia zaplatiť najneskôr do 7 dní po tomto termíne t.j. najneskôr do 19.5.2014. Úrok z omeškania žalobkyňa žiada až od 13.6.2014. Vzhľadom k tomu, že súd je viazaný žalobným petitom a žalobkyňa si žalobou uplatňuje menej ako jej patrí, súd i v časti úrokov z omeškania žalobe v plnom rozsahu vyhovel. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 142 ods.1 O.s.p., vecne plným úspechom žalobkyne v konaní, z ktorého dôvodu jej priznal náhradu trov konania, pozostávajúcu z tzv. iných trov konania - zaplateného súdneho poplatku z návrhu v sume 150 eur, z trov právneho zastúpenia 686,13 eur určených podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. (žalobkyňa si uplatnila vo výške 686,97 eur ale jednalo sa len o chybu v sčítaní) za 4 hlavné úkony právnej pomoci á 101,25 eur bez DPH (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby na súd, porada s klientom pred pojednávaním a účasť na pojednávaní 24.2.2015), 4 x paušál po 8,04 eur bez DPH, t.j. celkom 525,44 eur s 20 % DPH, z cestovného na trase Bratislava Senica a späť dňa 24.2.2015 v celkovej sume 50,73 eur (15,96+34,77) a náhrady za stratu času celkom 3 hodiny v sume 83,88 eur.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, v ktorom uviedol iba to, že súd prvej inštancie sa v predmetnej veci zaoberal nenáležitými otázkami, ktoré nemali nijaký súvis k predmetnej veci, nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav. Bližšie svoje stanovisko nešpecifikoval.

Uznesením súdu prvej inštancie zo 6.5.2015 pod č. k. 11C/23/2015-62 bol žalovaný vyzvaný, aby do 10 dní odstránil vady svojho podania tak, aby uviedol, v akom rozsahu napáda rozsudok a v čom rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a aby uviedol, čoho sa domáha, keď podanie musí obsahovať jednoznačný návrh - petit, tzn. ako má odvolací súd v danej veci rozhodnúť. Uznesenie bolo žalovanému doručené 29.5.2015.

V podaní z 5.6.2015 žalovaný doplnil odvolanie tak, že zotrúva na skutočnostiach, ktoré uviedol v odpore. Súd prvej inštancie podľa neho nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav tým, že sa vôbec alebo len okrajovo zaoberal dôvodmi, ktoré uviedol v odpore proti platobnému

rozkazu z 29.12.2014, ide predovšetkým o posúdenie okolností okolo podpisu zmluvy o sprostredkovaní, uplatnenia neprijateľných zmluvných podmienok, ako aj výšky zmluvnej pokuty. Teda súd nesprávne vyhodnotil a posúdil skutočnosti, že predmetná zmluva bola uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok pre neho ako záujemcu. Tiež uviedol, že od 4.9.2012 je v starostlivosti psychiatrickej ambulancie MUDr. S. O. s diagnózou úzkostne depresívna porucha na situačnú záťaž, čo potvrdzuje aj jeho tvrdenie o obrovskom tlaku na jeho psychiku a tieseň, ktorú prežíval a stále prežíva v súvislosti s riešením jeho bytovej situácie. Tvrdenia svedka S. o jeho suverenite a sebavedomí považuje za účelové. Podotkol, že do dnešného dňa od obce S. nezískal žiadny byt a od 1.5.2014 je bezdomovcom, takže akékoľvek špekulácie o účelovom jednaní pri predaji jeho domu sú scestné. Dom predal v súlade s jeho ústavným právom a v súlade so zákonom. Tak isto o pridelenie nájomného obecného bytu v S. sa uchádzal v súlade so zákonom. Súd podľa jeho názoru sa nedostatočne zaoberal tiež otázkou výšky provízie vo vzťahu k situácii, že žalobkyňa nezabezpečovala právny servis pri predaji domu. Uspokojil sa s vysvetlením žalobkyne, bez skúmania ako sa v podobných prípadoch postupuje v praxi a čo je vlastne v takejto situácii primerané. Súd tiež opomenul tú skutočnosť, že podľa jeho názoru ponúkol primeranú odmenu za nájdenie kupcu pri predaji jeho domu a pokúsil sa o zmier, na ktorý reagovala žalobkyňa návrhom na vydanie platobného rozkazu. Na základe uvedeného sa domnieval, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav a domnieva sa, že súd konal dokonca tendenčne a preto žiadal, aby bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a žaloba žalobkyne ako nedôvodná zamietnutá.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila tak, že navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Citovala ust. § 120 ods. 1 a 4 O. s. p. a uviedla, že žalovaný na pojednávaní konanom 24.2.2015 napriek poučeniu zo strany súdu podľa § 120 ods. 4 O. s. p. nenavrhol a ani nepredložil súdu žiadne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by potvrdzovali, že zmluva o sprostredkovaní bola uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Navyše aj prípadné uzatvorenie zmluvy v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok nespôsobuje neplatnosť zmluvy, dáva iba možnosť účastníkovi od takejto zmluvy odstúpiť v zmysle ust. § 49 O. z., čo žalovaný nikdy neurobil. Nárok na zmluvnú pokutu si žalobkyňa voči žalovanému neuplatnila, táto nebola predmetom konania a preto žalobkyňa považuje za nadbytočné sa k nej vyjadrovať. Ďalej poukázala na to, že z predloženej e-mailovej komunikácie medzi žalovaným a splnomocneným realitným maklérom žalobkyne je zrejmé, že žalovaný vystupoval voči žalobkyňi suverénne, nikdy žiadnu tieseň ani okrajom nespomenul, viackrát žalobkyňu ubezpečil, že má záujem na sprostredkovaní predaja nehnuteľnosti prostredníctvom realitnej kancelárie žalobkyne a čo je podstatné, sám navrhol výšku provízie za sprostredkovanie predaja nehnuteľnosti na sumu 2.500 eur, pričom žalobkyňa túto províziu iba akceptovala. Je dôležité ďalej poukázať na skutočnosť, že v čase keď žalovaný navrhol žalobkyňi províziu v sume 2.500 eur, dôkladne poznal situáciu ohľadom predaja nehnuteľnosti a vedel, že realitná kancelária žalobkyne nebude zabezpečovať právny servis ohľadom predaja nehnuteľnosti. Toto vyplýva aj zo samotného textu vyhlásenia žalovaného zo 4.3.2014, ktorého text navrhol a formuloval samotný žalovaný, kde sa zaväzuje vyplatiť dohodnutú províziu „v súvislosti s úsilím, ktoré vynaložila spoločnosť Romantické chalupy, s.r.o. pri získavaní záujemcu o predaj nehnuteľností ...“. Provízia za predaj nehnuteľnosti, ktorú navrhol samotný žalovaný, je podľa názoru žalobkyne primeraná a plne v súlade s právnymi predpismi. Tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní a doplnení odvolania je teda nutné považovať za účelové a navyše nijakým spôsobom nepreukázané.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „O. s. p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O. s. p., účinného v čase ich podania, akt. § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou (predtým účastníkom konania), v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 O. s. p., akt. § 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 201 a § 202 O. s. p., akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 O. s. p., aj § 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O. s. p., akt. § 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 212 ods. 1 O. s. p., akt. § 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné

vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba navzdory námietkam žalovaného považovať za vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke.

Odvolačný súd nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Podľa § 132 O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Odvolačný súd vychádzajúc z toho, že dôvodom nesprávneho skutkového zistenia je nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazných prostriedkov, je názoru, že súd prvej inštancie neporušil ustanovenia § 132 a nasl. O. s. p. o hodnotení dôkazov, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Súd prvej inštancie postačujúco odôvodnil svoje rozhodnutie; jeho zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku, je v ňom totiž dostatočne vysvetlené z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdil. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

6. Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016, účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Podľa § 120 ods. 4 O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016, súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Odvolačný súd poukazuje najmä na skutočnosť, že pred súdom prvej inštancie na ostatnom pojednávaní 24.2.2015 žalovaný uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania (aj keď bol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. v uznesení súdu prvej inštancie z 28.1.2015 pod č. k. 11C/23/2015-37, ktoré mu bolo doručené spolu s predvolaním na pojednávanie 24.2.2015, ktorého sa zúčastnil), hoci existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti účastníka konania (t. č. strany) označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Ustanovenie § 120 ods. 1 vety tretej O.s.p. síce pripúšťalo možnosť vykonať aj iné dôkazy ako navrhovali účastníci, ich vykonanie však bolo podmienené výnimočnosťou takéhoto postupu súdu a nevyhnutnosťou ich vykonania pre rozhodnutie vo veci. Pokiaľ súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie nad rámec návrhov účastníkov, odvolací súd sa s jeho postupom stotožnil, nakoľko vykonanie ďalšieho dokazovania nebolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, keď vo veciach sporového konania, ovládaného prejednacou zásadou je potrebné takúto výnimku vykladať reštriktívne. Pokiaľ chcel žalovaný aby boli vykonané dôkazy k otázke výšky a primeranosti provízie, v zmysle vyššie uvedeného bolo z jeho strany potrebné takéto dôkazy predložiť alebo označiť

na súde prvej inštancie do vyhlásenia uznesenia o vyhlásení dokazovania za skončené, k čomu neprišlo, takéto dôkazy - konkrétne nenavrhol ani v odvolaní.

7. Podľa uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3.7.2003: "Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces." Skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalovaného z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Žalovaný v odvolaní neprodukoval žiadne relevantné nové tvrdenia, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvej inštancie.

Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, vrátane vecne správneho (odvolaním nespochybnovaného) rozhodnutia o trovách konania pred súdom prvej inštancie.

8. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyňi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (v prejednávanej veci žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (v prejednávanej veci žalovaný).

9. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)